

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.
przeciwko M. Ś.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 grudnia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 20 czerwca 2018 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3) przyznaje radcy prawnemu B. D. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł wraz z podatkiem od towarów i usług we właściwej stawce, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Pozwana w niniejszej sprawie wniosła o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku z 20 czerwca 2018 r., lecz nie określiła, która z przesłanek ma o tym zadecydować. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania pozwana stwierdziła, że rozważenia i ustalenia w sprawie wymaga zakres odpowiedzialności podmiotu ubezpieczającego spłatę kredytu w kontekście skuteczności tego rodzaju zabezpieczenia polegającej na zwolnieniu kredytobiorcy z długu na wypadek jego ewentualnej niewypłacalności. Pozwana stwierdziła, że regularnie opłacała składki ubezpieczeniowe i miała podstawy przypuszczać, że ubezpieczenie będzie ją chronić na wypadek, gdyby utraciła zdolność spłacania kredytu. Pozwana podtrzymała zarzut o braku jej legitymacji biernej w sprawie, a odmienne w tej kwestii stanowisko Sądów *meriti* oceniała jako naruszające art. 805 § 1 i art. 5 k.c. Na tych stwierdzeniach pozwana zakończyła wywód. Uzasadnienie wniosku pozwanej, tak samo jak i sam wniosek, nie identyfikują zatem przesłanki, która miałaby zadecydować o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną nie jest trzecią instancją sądową badającą dowody i czyniącą na ich podstawie ustalenia faktyczne, lecz jest sądem prawa - wyjaśnia istotne zagadnienia prawne, dokonuje wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, usuwa z obrotu

prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe.

Przebieg postępowania w niniejszej sprawie nie wskazuje na jego nieważność, a rozstrzygnięcie wydane przez Sądy *meriti* w kontekście ustaleń faktycznych i dotyczącej tych ustaleń oceny prawnej nie jest oczywiście wadliwe. Powód nie dochodził roszczenia z umowy ubezpieczenia i nie skierował go przeciwko ubezpieczycielowi, a zatem w sprawie nie mógł mieć zastosowania art. 805 § 1 k.c. Jako kredytodawca pozwanej domagał się od niej spłacenia kredytu i - wobec bezspornej wysokości długu kredytowego - miał ku temu podstawę w umowie. Ustanowienie zabezpieczeń na rzecz wierzytelności kredytowej banku nie jest równoznaczne ze zwolnieniem kredytobiorcy z odpowiedzialności umownej. Jeśli pozwana utrzymuje, że łączyła ją z ubezpieczycielem umowa, w ramach której ubezpieczyciel zobowiązał się wobec niej do działań, które spowodują jej zwolnienie z długu wobec banku, to wykonania tych działań pozwana powinna domagać się od swojego dłużnika. Z ustaleń będących podstawą rozstrzygnięcia wynika, że pozwana zobowiązała się wobec banku, iż zabezpieczy wierzytelność kredytową na nieruchomości, na której inwestowała środki z kredytu. Z tego zobowiązania pozwana się nie wywiązała, a nieruchomość sprzedała. Ubezpieczenie, na które powołuje się pozwana ustanowione zostało w relacji między bankiem i ubezpieczycielem a dotyczyło ono ryzyka wynikającego z udostępniania pozwanej środków kredytowych do czasu wywiązania się przez nią z zobowiązania do ustanowienia hipoteki zabezpieczającej wierzytelność kredytową. Pozwana zobowiązała się do opłacania składek w ramach tego ubezpieczenia, co czyniła także po sprzedaży nieruchomości, gdy ustanowienie hipoteki zabezpieczającej wierzytelność kredytową przestało być możliwe. Istnienie tego rodzaju zabezpieczenia niewątpliwie nie jest okolicznością zwalniającą pozwaną z długu kredytowego.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.

O wynagrodzeniu pełnomocnika reprezentującego pozwaną z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono stosownie do § 2, § 4 ust. 1, § 8 pkt 7, § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r. poz. 68).

jw